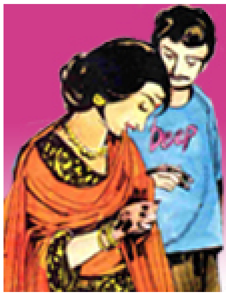

బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచికతరువాయి)

"సరేలే! నీ పిచ్చివాగుడు యింక ఆపి కాస్త కూరలు తరిగిపెట్టు. కాకాకి వేరే పనులు ఉన్నాయి" అంది వసుంధర చిరాగ్గా.

"థాంక్యూ! లివింగ్ రూంలో ఫ్రిజ్‌లో వాటర్ బాటిల్స్ లేవు. అందుకని వంటింటిదాకా రావాల్సి వచ్చింది. కూరలు తరగడమంటే నా వల్ల కాదు" అంటూ ఫ్రిజ్ డోర్ తీసి మంచినీళ్ళ బాటిల్ అందుకుంది.

"ఆడపిల్ల అన్నాక కొద్దో గొప్పో యింటిపని, వంటపని నేర్చుకోవాలి" వసుంధర పూరీలకి పిండి తడుపుతూ అంది.

"అమ్మా! మీరాగ్గుని" మధ్యలో కల్పించుకున్నాడు రామయ్య.

"సుమమ్మ గిట్ల వంటగదిలోకి వచ్చిందంటే అయ్య గుస్స జేస్తడు. కలెకటరు గావల్సిన బిడ్డని నే బాసన్లు ముట్టుకోనివ్వ" అన్నాడు భయంగా.

"విన్నావా అమ్మా?" అని నవ్వుతూ సుమ చల్లగా జారుకుంది అక్కడ నుంచి.

"ఈ పిల్ల సంగతి ఏంటో నాకేమో అర్థం కావడంలేదు" సుమ వెళ్ళినవైపు చూస్తూ భారంగా నిట్టూర్చింది వసుంధర.

"నాన్నా! ఇవ్వాళ నేను టైప్ చేయాల్సిన పేపర్స్ ఏవైనా వున్నాయా?" డిన్నర్ అయిన తర్వాత రావుగారితో బాటు మేడమెట్లు ఎక్కుతూ అడిగింది సుమ.

"కొన్ని పేజీలు రాశాను. కానీ వాటిల్లో యింకా కరెక్షన్స్ వున్నాయి. ముందుగా ఫెయిర్ కాపీ చేయాలి" అంటూ స్టడీ రూం వైపుకి నడిచాడాయన.

వాళ్ళిద్దరూ గదిలోకి అడుగుపెడుతూనే "తాతయ్యా!" అంటూ పరిగెత్తుకుని వచ్చాడు బంటి.

బంటి వెనకాలే స్నేహ.

స్నేహ చేయి పట్టుకుని పింకీ లోపలికి వచ్చారు.

"స్టోరీ టైం" అని ఆనందంగా అరుస్తూ పిల్లలిద్దరూ ప్రసాదరావుని చుట్టేశారు.

"ఇప్పుడా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడాయన గడియారం వంక చూస్తూ.

"నాన్నా! ఒక్కరోజుకి మీ టైం టేబుల్ మారితే ఏం కాదు. ఇవిగోండి బుక్స్. పిల్లలకి కథలు చెప్పండి" అంటూ షెల్ఫ్‌లోనుంచి చిన్నపిల్లల బొమ్మల కథల పుస్తకాలు తీసి అందించింది సుమ.

"ఆంటీ ఒళ్ళో నేను కూర్చుంటాను" సుమ దివాను మీద కూర్చుంటూనే బంటి దగ్గరకు వచ్చాడు.

"అలాగే.. అయితే పింకీ తాతయ్య పక్కన కూర్చుంటుంది" అని నవ్వుతూ పింకీని ఎత్తి ప్రసాదరావుగారి దగ్గర కూర్చోబెట్టింది.

"సరిగ్గా కూర్చోవాలి లేకపోతే, కితకితలు పెట్టేస్తాను" అని సుమ చక్కిలిగింతలు పెడుతున్నట్టు నటిస్తే పిల్లలిద్దరూ పగలబడి నవ్వారు.

ఇంతలో "హ్హా..హ్హా" గట్టిగా గొంతు సవరించిన శబ్దం వినిపించడంతో సుమ తలతిప్పి స్నేహ వైపు చుసింది.

"పిల్లలు వాళ్ళ తాతయ్యతో క్వాలిటీ టైం స్పెండ్ చేస్తారని యిక్కడికి తీసుకొచ్చాను. మూడు సంవత్సరాల తర్వాత వచ్చాం మాకు ప్రైవసీ యివ్వాలన్న జ్ఞానం కూడా లేదు నీకు" సుమ వైపు కొరకొరా చూస్తూ అంది స్నేహ.

"స్నేహా..!" గట్టిగా అరిచాడు ప్రసాదరావు.

"సుమ ఎవరనుకున్నావు? నా కూతురు. నా యింట్లో ఉన్నన్నాళ్ళు నా బిడ్డకి మర్యాద యివ్వకపోతే నేను ఊరుకోను" కోపంగా అన్నాడు.

ప్రసాదరావు కోపం చూసి పిల్లలిద్దరూ బిక్కమొహాలు వేశారు.

స్నేహకూడా మావగారి కోపం చూసి వెనక్కి తగ్గింది.

"ఇప్పుడు నేను తప్పుగా ఏం మాట్లాడానని?" అంటూ సంజాయిషీ యివ్వబోయింది.

"తప్పు మాట్లాడావా? లేదా? అని కాదు. ఈ యింట్లో పద్ధతుల గురించి హెచ్చరిస్తున్నాను" అన్నాడాయన.

"సుమా!" గుమ్మంలో ఎప్పుడు వచ్చి నిలబడిందో వసుంధర కూతుర్ని గట్టిగా పిలిచింది" నువ్వు ఒకసారి యిటురా" కోపంగా మది.

"అమ్మా! పిల్లలకి కథలు చెప్పాక నాన్న రాసిన పేపర్స్ ఫెయిర్ కాపీ చేసి వస్తాను" అంది మాములుగా.

"ఇక్కడేమీ జరగడంలేదు. నువ్వేం కంగారుపడకు. కాస్సేపాగి వస్తుంది" వసుంధర మనసు చదివినట్టే అన్నాడాయన.

"సుమా! నీతో పనివుందని చెప్పాను. వస్తున్నావా? లేదా?" వసుంధర కంఠం వింటుంటే, ఆ క్షణం ఆమె ఎవరిమాటా వినిపించుకునే ధోరణిలో ఉన్నట్టు అనిపించలేదు.

సుమ మౌనంగా లేచి, తల్లి వెనకాలే నడిచింది. గది దాటి కారిడార్‌లోకి వస్తూనే, "నీకు ఎన్నిసార్లు చెప్పినా బుద్ధిరాదు. అన్నా, వదినల మాటకి ఎదురుగా పోతావెందుకు? నీ పనేదో నువ్వు చూసుకో అంతే" కూతుర్ని చివాట్లు వేసింది వసుంధర.

"నా పనే నేను చేస్తున్నాను. అయినా నేనేం తప్పు చేశానని నన్ను తిడుతున్నావు? పిల్లలతో కలిసి కాస్సేపు సరదాగా గడపాలనుకోవడం కూడా తప్పేనా?" అంది సుమ కోపంగా.

"ష్. ష్. పెద్దగా అరవకు" అని సుమ చేయిపట్టుకుని, బరబరా బెడ్రూంలోకి లాక్కెళ్ళి తలుపేసింది.

"చూడూ..! సుధీర్ మీ నాన్నకి స్వంత కొడుకు. అతను, అతని కుటుంబం మీ నాన్న నిజమైన ఫ్యామిలి. వాళ్ళంతా ఒక్కటి. వాళ్ళ మధ్యలోకి వెళ్ళడానికి నీకూ, నాకూ ఎటువంటి హక్కులేదు. అర్ధం చేసుకో" అంది కూతురితో.

"హక్కు ఎందుకు లేదు?" మొండిగా అడిగింది సుమ.

"ఎందుకంటే.. వాళ్ళది బ్లడ్‌రిలేషన్ కాబట్టి"

"అదేం కాదు. నాన్న ఎప్పుడూ అలా ఆలోచించరు. నువ్వే నన్ను అందరి ముందు తక్కువ చేయడానికి అలా మాట్లాడుతున్నావు. నువ్వు నా గురించి తప్ప, మిగతా అందరి గురించి పట్టించుకుంటావు. సుధీర్. ఆదిత్య వీళ్ళే కావాలి నీకు" ఉక్రోషంతో సుమ గొంతు వణికింది.

"అది కాదు సుమా!" వసుంధర చెబుతున్నా వినిపించుకోకుండా గభాల్న తలుపు తీసుకుని బైటికి వచ్చింది.

"ఎందుకు మన యింట్లో మనం పరాయివాళ్ళలాగా ఒదిగి ఒదిగి వుండాలి? వాళ్ళంతా ఒకటిట. నేనెందుకు వేరు? మాట్లాడితే రక్తసంబంధం అంటూ లెక్చరు యిస్తుంది" తల్లి గురించి మనసులోనే సణుక్కుంటూ మేడదిగి కిందకి వచ్చింది.

మనసులో అశాంతి, అసహనం తెలియకుండానే ఆమెను యింటి బయటకు లాక్కొచ్చాయి. అలాగే నడుచుకుంటూ వచ్చి, వరండాలో గార్డెన్ వైపుకి వున్న మెట్లమీద చతికిలబడి ఆలోచించసాగింది. లోతుగా చూస్తే తల్లి మాటలవల్ల రేగిన అసంతృప్తి తప్ప బాధపడడానికి మరే కారణమూ కనిపించలేదు.

చల్లటి వాతావరణంలో కాస్సేపు కూర్చునేసరికి, ఆమె మనసు కూడా చల్లబడింది.

మెట్లమీద కీచురాళ్ళ సంగీతానికి లయబద్ధంగా ఊగుతున్నట్టున్న పూలతీగెల నీడలని చూస్తూ కొద్దిసేపు అలాగే ఒంటరిగా కూర్చుని ఉంది.

ఇంతలో "సుమా!" అంటూ ఆదిత్య గొంతు.

తెల్లని టీ షర్ట్, దాని కింద నల్లని షార్టులో నిద్రపోవడానికి రెడీ అయినట్టుగా వుంది అతని వాలకం.

"రాత్రిపూట ఒంటరిగా యిక్కడ కూర్చున్నావేమిటి?" చనువుగా వచ్చి పక్కన కూర్చుంటూ అడిగాడు.

"....."

"మా సుమ కొక్కిరాయిలా ఏదొకటి మాట్లాడకుండా కూర్చుందంటే సమస్యలో ఉన్నట్టే నీ ప్రోబ్లం ఏంటో చెప్పు" రెట్టించాడు.

సుమ ఒక్క క్షణం ఆలోచించి,

"ఆదీ! ఒక్క విషయం అడుగుతాను చెప్పు. మనతో ఉన్నవాళ్ళు మనకి ప్రేమని పంచినవాళ్ళు, మన స్వంత మనుషులు అంటే, మనతో రక్తసంబంధం వున్నవాళ్ళు కాదనుకో. ఆ బంధం ఎప్పటికీ బలహీనంగానే వుంటుందా?" ఆదిత్య మొహంలోకి చూస్తూ అడిగింది.

"నిజం చెప్పు సుధీర్ ఏమైనా అన్నాడా?" సూటిగా అడిగాడు.

"లేదు" తల అడ్డంగా ఊపింది సుమ.

"ఊరికే పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలు చేయకు. ఈ యింట్లో అందరూ నిన్ను ప్రేమించేవాళ్ళే. ఇక సుధీర్ విషయం అంటావా నాలుగురోజులు వుండి వెళ్ళిపోతాడు. నువ్వు అనవసరంగా వర్రీ అవకు" సుమ భుజం మీద చేయివేస్తూ అన్నాడు.

"నీకు నా సిట్యుయేషన్ అర్థం కాదు ఆదీ. నువ్వు ఎంతగానో ప్రేమించే నాన్న, నీ కన్నతండ్రి కాదు కాబట్టి నీకే హక్కులేదు. అంటే, ఎలా వుంటుంది చెప్పు?" అంది ఉక్రోషంగా.

ఆదిత్య నీరసంగా నవ్వాడు.

"నిజంగానే నాకు తెలియదు. ఎందుకంటే, నాకు అమ్మా, నాన్నా లేరుగా"

"అయామ్ సారీ నేనే ఆలోచించకుండా మాట్లాడేశాను" అంది సుమ ఆదిత్య చేతులు పట్టుకుంటూ.

"ఇట్స్ ఓ.కే కానీ, నీలాగా నేనెప్పుడూ ఆలోచించలేదు. మీ అమ్మనే నేను 'అమ్మ'గా అనుకున్నాను మామయ్యనే నాన్న అనుకున్నాను. మనకి వాళ్ళు చూపించే ప్రేమ మీద నమ్మకం వుంటే, ఎవరెన్ని మాటలు అన్నా మనం పట్టించుకోనవసరం లేదు"

సుమ ఆలోచిస్తున్నట్టుగా మొహం పెట్టింది. "ఏంటీ నువ్వు చెప్పేవి విన్నప్పుడు బాగానే ఉన్నట్టనిపిస్తుంది. కానీ నీలాగా నేను ఉండలేను" అంది బుంగమూతి పెడుతూ.

ఆదిత్య నవ్వాడు.

"నాలాగా ఉండక్కర్లేదు. నువ్వు నీలాగే వుంటూ నీ హక్కుల కోసం పోరాటం చేసి సాధించుకుంటూ ఉండు. ప్రస్తుతానికి నీ మూడ్ సరి చేసుకో చాలు" అన్నాడు వేళాకోళంగా.

అతను అన్న తీరుకి సుమ కూడా నవ్వింది.

"మామయ్యా! లాకర్ నుంచి మీరు చెప్పినవన్నీ తీసుకొచ్చాను" రావుగారి స్టడీ రూంలోకి చిన్నసైజు బ్రీఫ్‌కేస్‌లాంటిదాన్ని, కొన్ని రశీదుల్ని తెచ్చి ఆయన బల్లముందు ఉంచాడు ఆదిత్య.

అప్పటికే ఆ గదిలో సుధీర్, స్నేహ రావుగారి ఎదురుగ్గా కూర్చుని ఉన్నారు.

"తాళాలు తీసుకురా" ఆయన అడగగానే ఆదిత్య వెళ్ళి సైడ్ టేబుల్ డ్రాలో నుంచి కీస్ తెచ్చి అందించాడు.

పెట్టె తెరుస్తూనే అందులో నగలు ఉంచిన చిన్న చిన్న అట్టపెట్టెలను సంచుల్ని ఒక్కొక్కటే జాగ్రత్తగా తీసి టేబుల్ మీద పెట్టాడాయన.

మావగారు నగల పంపకానికి పిలిచారని అర్థమై స్నేహ మొహం వెలిగిపోయింది.

సరిగ్గా అప్పుడే

"నాన్నా! కాలేజ్ నుంచి రాగానే కనిపించమని అడిగారట" గుమ్మంలో నుంచే మాట్లాడుతూ రయ్యిన లోపలికి వచ్చింది సుమ.

బల్లమీద పరిచి ఉంచిన నగలు, సీరియస్‌గా వున్న అన్నా, వదిన, ఆదిత్యలను చూసి ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దంగా అయిపోయింది.

"కాస్సేపాగి..రా!" సుమని చూస్తూనే చిరాగ్గా అన్నాడు సుధీర్.

"నువ్వు ఆగమ్మా! ఇలా వచ్చి కూర్చో" కొడుకు మాటల్ని కొట్టిపడేస్తూ, సుమని పిలిచి పక్కన కూర్చోబెట్టుకున్నాడు ప్రసాదరావు. ఆయన కల్పించుకున్న తర్వాత మాట్లాడేందుకు ధైర్యం చాల్లేదు ఎవరికీ.

"సుధీర్ యివి మీ అమ్మ నగలు.

ఇక నుంచి యిది మీ సొత్తు.

ఆదిత్యా! ఇవి మీ అమ్మ నగలు. మహాలక్ష్మి యివి నీ పెళ్ళికి కోడలికి యివ్వాలని అంటుండేది" గంభీరంగా చెప్పి, యిద్దరికీ వాళ్ళ వాళ్ళ వస్తువుల్ని అందించాడు.

"నేను ఎక్కడికి వెళుతున్నాను మామయ్యా! వీటిని మీ దగ్గరే ఉండనివ్వండి" తిరిగి చేతిలోని వస్తువుల్ని బల్లమీద ఉంచుతూ అన్నాడు ఆదిత్య.

"మనుషుల మధ్య తేడాలు తెచ్చేవి డబ్బు వ్యవహారాలే. నేను ఉండగానే ఎవరివి వారికి లెఖ్ఖ చెప్పాలనుకుంటున్నాను. లేకపోతే నా తర్వాత ఎవరివి వారికి లెఖ్ఖ చెప్పాలనుకుంటున్నాను. లేకపోతే నా తర్వాత ఏం జరుగుతుందో ఊహించలేనంత వెర్రివాడిని కాను. ఒకవేళ నువ్వు వీటిని నా దగ్గరే ఉంచాలనుకున్నా. నీ వస్తువుల్ని నువ్వు చూసుకుని గుర్తుంచుకుంటే మంచిది." చెప్పి సుమ వైపుకి తిరిగాడు.

"సుమా! యివి మా అమ్మ నగలు. అంటే మీ బామ్మవి. వీటిల్లో నీకు నచ్చింది తీసుకో. నా గుర్తుగా ఎప్పటికీ దాన్ని నీ దగ్గరే ఉంచుకోవాలి. మిగిలినవి స్నేహ తీసుకుంటుంది" అంటూ సుమ భుజం తట్టాడు.

సుమ బల్లమీద వరుసగా పేర్చి వుంచిన నగల్లో నుంచి తెల్లని పుష్యరాగాలతో చేసిన ఒక నెక్లెస్‌ని తీసింది.

"ఇది నాకు చాలా నచ్చింది నాన్నా! బావుందా?" అంటూ సంతోషంగా నెక్లెస్‌ని రెండు చేతులతో మెడకు దగ్గరగా పట్టుకుని చూపించింది.

ప్రసాదరావు నవ్వుతూ తలాడించాడు.

"అమ్మకి చూపించి వస్తానిప్పుడే" అంటూ లేచి, ఉత్సాహంగా పరుగు తీసింది.

"నీకు వయసు పెరిగింది కానీ, బుద్ధి పెరగలేదు. దీన్ని యిప్పుడే తీసుకెళ్ళి వెనక్కి యిచ్చేసిరా!" కోపంగా అరిచింది వసుంధర.

"ఎందుకివ్వాలి? నాన్న నాకు ప్రేమతో యిచ్చారు దీన్ని" అంది నెక్లెస్ ఉంచిన పెట్టెని రెండు చేతులతో పట్టుకుని గుండెకి హత్తుకుంటూ.

"సుమా దీన్ని యిప్పుడే యిచ్చేసిరా లేకపోతే నా మీద ఒట్టే" తీవ్రంగా అంది వసుంధర.

తల్లి కోపం చూసి వెనక్కి తగ్గింది సుమ. "సరే యిచ్చేస్తాను" అంటూ నీరసంగా బైటికి నడిచింది.

"రాను రానూ నాన్నగారికి ఆలోచన లేకుండా పోతోంది. ఆవిడంటే నాన్నగారికి భార్యకాబట్టి ఎలాగో భరించాలి. ఆ పిల్లని కూడా తెచ్చి మన నెత్తిన పెట్టారు. పిల్లని తల్లి నుంచి వేరు చేయలేక జాలిపడి ఉంచుకున్నారనుకుందాం. అంతమాత్రాన నెత్తికి ఎక్కించుకోవాలా? ప్రతిదానికీ ముందు "సుమ" అన్న పేరే వినిపిస్తుంటుందీ యింట్లో."

పక్క గదిలోనుంచి సుధీర్ మాటలు వినిపించడంతో ఠక్కున ఆగిపోయింది సుమ.

"ఇవాళ నగలు రేపు ఆస్తిలో వాటాలు. అసలు ఎవరి రక్తమో తెలియని వాళ్ళకి యింత యింపార్టెన్సా? దీన్ని యిక్కడితో ఆపేయాలి. మీరు వెంటనే మీ నాన్నగరికి చెప్పి రండి. మన యిష్టానికి వ్యతిరేకంగా వెళితే, రేపే మనం బయల్దేరి వెళ్ళిపోతామని" స్నేహ గొంతు ఖంగుమంది.

"ఆదిత్యా నువ్వు నా పక్షాన నిలబడితే యిద్దరం కలిసి నాన్నగారితో మాట్లాడొచ్చు. మనిద్దరం ఒకే మాట మీద వుంటే నాన్నగారు ఏమీ చేయలేరు"

"ఆదిత్య అంటే బావ కూడా ఈ చర్చలో ఉన్నాడా?" సుమ కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవి అయ్యాయి.

"అలాగే సుధీర్" ఆదిత్య గొంతు లోపలినుంచి వినిపించింది. సుమ కళ్ళలో అప్రయత్నంగా నీళ్ళు తిరిగాయి.

"బావ కూడా వీళ్ళతో చేరాడన్నమాట" ఇన్నేళ్ళుగా ఆదిత్య మీద పెంచుకున్న అభిమానమూ, నమ్మకమూ పేకమేడల్లా కూలిపోయినట్టనిపించింది. క్షణం ఆలస్యం చేయకుండా గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

రాత్రి తొమ్మిది గంటలప్పుడు గది తలుపు తట్టిన చప్పుడు అవడంతో లేచి తలుపు తీశాడు ఆదిత్య.

"ఈ టైంలో వచ్చావేంటి?" గుమ్మంలో నిలబడ్డ సుమని చూసి ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు.

"కంగారు పడకు. నీకు హాపీన్యూస్ చెప్పడానికే వచ్చాను. ఇదిగో ఈ నెక్లెస్‌ని తీసుకెళ్ళి వదినకిచ్చెయ్. నాన్నకి చెప్పక్కర్లేదు. ఆయనకి తెలిస్తే బాధపడతారు" అంటూ ఆదిత్య చేతిలో బాక్సుని పెట్టి విసురుగా వెనక్కి తిరగబోయింది.

"సుమా! ఒక్క నిముషం ఆగు" ఆమె భుజం పట్టుకుని ఆపాడు.

"ఎందుకిలా మాట్లాడుతున్నావ్? ఏమైందో సరిగ్గా చెప్పు" బతిమాలుతున్నట్టే అన్నాడు.

"ఏమీ తెలియనట్టు నాటకాలాడకు. నువ్వూ, సుధీర్ స్నేహ కలిసి మాట్లాడుకున్నవన్నీ నేను విన్నాను.

ప్రేమ నమ్మకం అంటూ చాలా పెద్ద పెద్ద మాటలు మాట్లాడావు న్ని. ఇవ్వాళేమైంది? నీకూ బ్లడ్ రిలేషనే ఎక్కువని నిరూపించావ్ అంది కోపంగా.

"ఓహ్! అదా నీ కోపానికి కారణం" తేలిగ్గా నిట్టూర్చాడు ఆదిత్య.

"సుధీర్ వాళ్ళు అలిగి వెళ్ళిపోకూడదని అలా మాట్లాడానంతే. ఇంకో విషయం ఏంటంటే నువ్వు అనవసరంగా ఎవరి దగ్గరా మాటపడడం నాకు యిష్టంలేదు. అదీ ఒక నెక్లెస్ కోసం. చెప్పు. నీకు ఏం కావాలన్నా నేను కొనిస్తాను" అన్నాడు బుజ్జగిస్తున్నట్టుగా.

"థాంక్యూ నాకేమీ అక్కర్లేదు. దీన్ని తీసుకెళ్ళి వదినకిస్తే చాలు" చెప్పి, విసురుగా వెనక్కి తిరిగి వచ్చేసింది.

మంచం మీద వాలాక, ఎంత ప్రయత్నించినా నిద్రపట్టలేదు సుమకి.

ఆమె మనసులో కొద్దిసేపటి క్రితం జరిగిన సంఘటనలే మెదులుతూ ఉన్నాయి.

"బ్లడ్ రిలేషన్స్" నిజంగా అంత గొప్పవా?

"వీళ్ళంతా పైకి నన్ను ప్రేమిస్తున్నట్టు కనిపించినా, మనసుల్లో ఆ దూరాన్ని చూస్తున్నారా?"

ఆ మాట అనుకోగానే సుమకి గుండెల్లో ముల్లు గుచ్చినట్టైంది.

మొదటిసారిగా సుమ మనస్ఫూర్తిగా తన కన్నతండ్రిని గుర్తుచేసుకుంది.

"నా కన్న తండ్రే బతికి వుంటే ఈ రోజు యిలాంటి మాటలు వినాల్సి వచ్చేది కాదు. ఆయనే వుంటే నా లైఫ్ వేరేలా ఉండేదేమో" అనుకుంటూ, బెడ్‌పక్కన డ్రాలో నుంచి చనిపోయిన తన తండ్రి ఫోటో ఫ్రేమ్‌ని బైటికి తీసి చూసింది.

వెయిస్ట్ వరకు మాత్రమే కనబడేలా తీసిన ఫోటో అది.

నల్లకోటులో, కొద్దిగా పక్కకి తిరిగి నవ్వుతూ ఉన్నాడందులో. ఆయన ముఖంలో పోలికలు, నవ్వు చూస్తుంటే, సుమకి మోహిత్ గురుత్కి వచ్చాడు.

అతన్ని మొదటిసారి చూసినప్పుడే పరిచయం వున్న వ్యక్తిలా అనిపించడం, అతని చొరవ, మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. నాకు తెలియని, నా తండ్రి తరఫు బంధువులు, నా గురించి తెలుసుకుంటూ నన్ను చూడాలని తపిస్తూ వున్నారా? వీళ్ళంతా అరిచి చెప్పే, ఆ రక్తసంబంధం తాలుకు నిజమైన ఆప్తులు వాళ్ళేనా?

సుమ ఆలోచనలు పరిపరివిధాలుగ సాగాయి. ఆలోచనలన్నీ ఒక కొలిక్కి రాయకుండానే చేతిలో ఫోటోను అలాగే పట్టుకుని నిద్రపోయింది.

పడుకోబోయే ముందు కళ్ళజోడు తీసి బల్లమీద పెట్టి, మంచం మీద వాలాడు ప్రసాదరావు.

"ఏవండీ? సుమ యివాళ ఒక విచిత్రమైన కోరిక కోరింది" మంచం మీద కూర్చుంటూ భర్తతో అంది వసుంధర.

"ఏంటా కోరిక?"

"సుమ యివాళ వాళ్ళ నాన్న, అంటే బయోలాజికల్ ఫాదర్‌ని గురించి, ఆయన తాలూకు బంధువుల గురించి అడిగింది" అంది విచారంగా.

"అలాగా" ఒక్క నిముషం ఆలోచించాడాయన.

"రేపు ఆదివారం సుమకి క్లాసులు కూడా లేవు. ఒకసారి నువ్వు సుమని తీసుకుని వెళ్ళివాళ్ళవాళ్ళకి పరిచయం చేసిరా" అన్నాడు.

"మీరేం మాట్లాడుతున్నారో తెలుస్తుందా?" కోపంగా అంది వసుంధర.

"ఇన్నేళ్ళలో నేను ఒక్కసారి కూడా ఆ యింటి గడప తొక్కలేదు. ఇక ముందు కూడా వెళ్ళబోను. సుమని పంపడం నాకు యిష్టంలేదు" అంది కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతం అయ్యింది.

"చూడు వసూ! నిన్ను బాధపెట్టాలన్నది నా ఉద్దేశ్యం కాదు. కానీ, ఒక విషయం అర్థం చేసుకో. నిజాన్ని దాచిపెట్టడం, నిప్పుల్ని గుడ్డల్లో మూటకట్టడంలాంటిదే. ఎవరికీ దాన్ని ఆపే శక్తిలేదు. ఏదో ఒకనాటికి బయటపడుతుంది.

సుమ చిన్నపిల్లేమీ కాదు. తెలివిగలది. నువ్వు తండ్రి తరఫు బంధువుల్ని కలవనీయకుండా ఆపాలని ప్రయత్నం చేసేకొద్దీ తనతో అనుమానాలు కూడా పెరుగుతాయి. నా మాట విని.. సుమని వెళ్ళనివ్వు"

వసుంధర భారంగా నిట్టూర్చింది "వాళ్ళు ఎలాంటివాళ్ళో మీకు తెలియదా? తెలిసీ తెలిసీ ఎలా పంపమంటారు?"

"తప్పదు. ఈ వయసులో సహజంగానే పిల్లలు ఎమోషనల్‌గా ఉంటారు. చిన్న పిల్లల్లా బుజ్జగించలేము. సుమని తన ప్రశ్నలకి తానే సమాధానాలు వెతుక్కోనివ్వు. నువ్వో, నేనే వాళ్ళ గురించి చెడుగా చెప్పటం తోచిన జడ్జిమెంట్ యివ్వడం కరెక్ట్ కాదు. సుమ తెలివైనది. మనుషుల్ని గుర్తించగలదు"

"మీ సిద్ధాంతాలూ, ఆలోచనలు నాకెప్పటికీ అర్థం కావు" బరువుగా అంది.

"పిచ్చిదానా! మనం పిల్లలకి ఎప్పుడూ బోలెడంత ప్రేమనీ, నీడలా వుంటామన్న నమ్మకాన్నీ యివ్వాలి. అంతే తప్ప, వాళ్ళ జీవితాన్ని మన చేతుల్లోకి తీసుకోకూడదు. వాళ్ళ ప్రశ్నలకి వాళ్ళనే సమాధానాలు వెతుక్కోనివ్వాలి. నువ్వు అనవసరంగా ఆలోచించి హైరానా పడకు. నీకు అక్కడికి వెళ్ళడం యిష్టం లేకపోతే, ఆదిత్యని డ్రాప్ చేసి రమ్మంటాను" చెప్పాడాయన.

"అలాగే" పైకి మాత్రం ఆ మాట అనగలిగింది కానీ.. మెదడులో తొలుస్తున్న అనుమానాలు ఆమెని ప్రశాంతంగా నిద్రపోనివ్వలేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments